

νεκρο-μαντεία. ἢ, = νεκυομαντεία, ἢ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, Εὐσεβ. IV, 836B, 'Ἡσυχ. ἐν λ'ξ. νεκυομαντεία.
 νεκρο-μαντεῖον, τό, νεκυομαντεῖον, Kix. Tusc. 1. 16, 'Ἡσυχ. ἐν λ'ξ. νεκυομαντεῖον.
 νεκρό-μαντεῖς, -εως, ὁ, ἡ, νεκυομαντεῖς, ὁ διὰ τῶν νεκρῶν μαντευόμενος, Λυκάφρων 682.—'Ἰδε Κόντων Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 537-540.
 νεκρο-νώμης, ου, ὁ, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐκφέρων, νεκροφόρος, Μανέων 4. 192.
 νεκρο-πίρνας, ου, ὁ, πωλῶν τοὺς νεκροὺς, Λυκάφρ. 276.
 νεκροποσίως, κάμνω τινὰ νεκρὸν, φονεύω, Εἰρην. 1151C.
 νεκρο-ποσίος, ὄν, ὁ, φονεύων, θανατῶν, Εὐσεβ. II, 853C, Σχόλ. εἰς 'Ἀριστοφ. Πλ. 263, κτλ.
 νεκρό-ποσίος, εως, ἡ, ἡ πόλις τῶν νεκρῶν, ὄνομα προαίτειοι τινὸς τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾧ κήποι τε πολλοὶ, καὶ ταφὰς, καὶ καταγαῖα πρὸς τὰς ταριχεύσεις τῶν νεκρῶν ἐπιτελεῖται· Στράβων 795. 799.
 νεκρο-πομπός, ὄν, ὁ πέμπων, ἄγων τοὺς νεκροὺς, ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, Εὐρ. Ἄλκ. 442, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 1, κτλ.
 νεκρο-πορθμεύς, -εως, ὁ, ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκροὺς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλῆ.
 νεκρο-πράτης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν νεκρῶν σώματα, 'Ἐκκλ. νεκρο-περθεῖς, ἔς, ὁ ἀρμόζων εἰς νεκρὸν, μνήμη Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 290B. — 'Ἐπιρρ. νεκροπερθεῖς, κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα νεκρῶ, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. IV, 306A, κλ.
 νεκρο-ορφέτης, ου, ὁ, ὁ ἐξορφύων, ἐκβάλλων ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκροὺς, Φλέγων περὶ Θαυμασίων 1.
 νεκρός, ὁ, (ἴδε νέκυος), νεκρὸν σῶμα, πτώμα, 'Ὀμ., κλ., ἀεὶ ποτε ἐπὶ ἀνθρώπων (ἴδε κατω. II), νεκροὺς οὐλήσεται ἐπιθνήσκωντας 'Ἰλ. Ζ. 71· νεκροὺς τ'... ἔρουσιν κατατεθνηῶτας Σ. 540-οὔτως, νεκρῶ εὐοση Μελλισση 'Ἠρόδ. 5. 92· κείτα νεκρὸς περὶ νεκρῶ Σοφ. 'Αντ. 1240, κτλ.: νεκροὶ ἀσπάρτοντες, ἔτι ἀγνώωντες, Ἀντιφῶν 119. 13· Πατρόκλῳ νεκρῶ ὄντι Πλάτ. Πολ. 391B — τὸ ἄρρον συχνάκις παραλείπεται καὶ ἐπὶ ὀρισματικοῦ νεκροῦ, μάλιστα ὅταν συνάπτεται μετὰ γενικῆς, νεκρὸς γυναικὸς, ἀνθρώπου 'Ἠρόδ. 2. 89, 90., 3. 16, πρὸλ. Αἰγυλ. 'Αγ. 659, Θιβ. 1013 — ἐκλούθως, νεκρά, τὰ, Πλούτ. 2. 773D· πρὸλ. Λοδικ. Φρῦνιχ. 376. 2) ἐν τῷ πλῆθ., ὡσαύτως, οἱ νεκροὶ οἱ κατοικοῦντες τὸν κάτω κόσμον, ΚΛΥΤΑ ἔθνεα νεκρῶν 'Ὀδ. Κ. 526, πρὸλ. Α. 34, κτλ.: τοὺς ἐσαυτῶν ν., δηλ. τοὺς ἐν μάχῃ πεσόντας, Θουκ. 4. 44, πρὸλ. 97 κτθ. II. ἔς ἐπίθετα, συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστος, νεκρός, ἄ, ὄν, πρῶτον παρὰ Πίνδ. (ἐκτός ἐάν οὕτως ἐκλάβομεν τὸ ἐν 'Ὀδ. Μ. 10, νεκρῶν Ἐληφύγορα τεθνηῶτα) ν. Ἰππος Πίνδ. Ἀποσκ. 217· τὰ σώματα τὰ ν. Πλούτ. 2. 685B — συγχρ. -ότερος Ἄνθ. Π. 11. 135. 2) ἐπιθετ. τοῦ Ἄιδου, αὐτοῖσι 1. 111. 3) ἐπιθετ. γῆς, χωρᾶς, 'Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 13· οὕτως, ἢ ν. θάλασσα αὐτοῖσι 2. 2, 23, πρὸλ. Πaus. 5. 7, 4, 'Ὀρρ. Ἀργ. 1086.
 νεκρο-στολέω, διαπορθμεύω τοὺς νεκροὺς, ἐπὶ τοῦ Χάρωνος, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 24.
 νεκρο-στόλος, ον, ὁ ἐκφέρων νεκροὺς, ἢ ἐνταφιαστής, Ἀρτεμίδ. 4. 58, 'Ἐκκλ.
 νεκρο-σύλλας, ἡ, ἡ σύλλοις τῶν νεκρῶν, Πλάτ. Πολ. 469E.
 νεκρό-τάφος, ὁ, ἄρχων, κριτὴς τῶν νεκρῶν, ἐπὶ τοῦ Μίνωος, Λυκάφρ. 1398.
 νεκροτάφω, θάπτω τὸν νεκρὸν, Τζέτζ. 'Ἰστ. 154.
 νεκροτάφιον, τό, τόπος ταφῆς τῶν νεκρῶν, κοιμητήριον, Σουλ. 'Ἐπιρρ. 8846. 2) ἐντάφιον, σάβανον, Νικήτ. Χων. ἐν Φαβρικ. 'Ἐλλ. Βιβλιοθ. τ. 6. 405, κλ.
 νεκροτάφος [ἄ], ὁ, = νεκροθάπτης, Μανέων 4. 192.
 νεκρότης, ητος, ἡ, νεκρικὴ κατάσταση, θάνατος, Ὀριγέν. I. 904C, Μεθόδ. 268C· ἴδε Λοδικ. Φρῦνιχ. 351.
 νεκρο-τοίω, γεννῶ τέκνον νεκρῶν, Κασάρ. 968.
 νεκρο-τόκιον, τό, = ἀμβλωθρίδιον, Μαξίμ. Ὀμολ. Σχόλ. 141B, C.
 νεκρο-τομία, ἡ, τὸ τέμνειν, ἀνατέμνειν τοὺς νεκροὺς, ἀντὶ τοῦ ἀουσταίου νεκροφθία, καὶ νεκροτόμιος, ον, ὁ ἀνατέμνων τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν, μεταγεν.
 νεκρο-τυμβο-κλέπτο-λωπο-εκδότης, ὁ, ὁ τῶν νεκρῶν τὰ ἐνδύματα κλέπτων ἐκ τοῦ τάφου, Κ. Ροζίου ποιήματ. Matr. An. gr. II, σ. 624.
 νεκροφάγειν, εἶμαι νεκροφάγος, τρώγω νεκρὰ σώματα, Στράβ. 827.
 νεκρο-φάγος [ἄ], ον, ὁ τρώγων νεκρὰ σώματα, ὄρνιθες Δίων Κ. 47. 40.
 νεκροφάνης, 'Ἐπιρρ., ὡς νεκρός, Ψευδο-Ἀθανάσιος IV, 988C, D.
 νεκρο-φάνος, ὁ, ὁ, φονεύων τοὺς νεκροὺς, δηλ. τυμβωρύχος, Γρηγ. Ναζ. IV, 112A ('Ἀνθ. Π. 8. 184).
 νεκρο-φορέτων, τό, φέρετρον, Γλωσσ.
 νεκροφορέω, φέρω νεκρὸν πρὸς ταφῆν, Φίλων 2. 540, πρὸλ. 1. 100.

νεκρο-φόρος, ον, ὁ, ἐκφέρων, θάπτων τοὺς νεκροὺς, Λατ. ves-pillo, Πολυβ. 35. 6, 2, Πλούτ. Κάτων Πρεσβύτ. 9.
 νεκρόφρων, ονος, ὁ φρονῶν νεκρὰ, θνητὰ, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 290C.
 νεκρο-φύλαξ [ῶ], -ἄκος, ὁ, ὁ φύλαξ τῶν νεκρῶν, Φίλων 1. 417.
 νεκρο-χειροτόνητος, ὁ, ἡ, ὁ τῆ βοήθεια νεκρῶν χειρὸς ἐπισκόπου χειροτονητής, Τιμόθ. Πρεσβύτ. 45B, κλ.
 νεκρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρῶμα νεκροῦ, 'Ἐτυμ. Μ. 340. 10.
 νεκρῶω, νεκρώνω, κάμνω τινὰ νεκρὸν, Σουλ. 'Ἐπιρρ. 8792, 9539. — Παθ., νεκρώνομαι, γίνομαι νεκρὸς, νεκρωθεῖς Ἄνθ. Π. πρῆρτ. 313. 5· νεκρωσάμενος Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 19. II. ἀπονεκρῶω, νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν Ἐπιστ. π. Κοίος γ', 5· ν. ἐαυτῶν τῶν πραγμάτων Ἐρρ. Σύρ. 5. 225F· νεκρωθῆναι τῷ κόσμῳ αὐτοῖσι 549C
 νεκρώδης, ες, ὁμοῖος πρὸς νεκρὸν, πρὸς πτώμα, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 28, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11.
 νέκρωμα, τό, τὸ πτώμα τοῦ θύματος, Ψελλ. Δαίμ. 38.
 νεκρῶν, ὄνος, ὁ, τόπος ταφῆς τῶν νεκρῶν, κοιμητήριον, Ἄνθ. Π. 7. 610.
 νεκρώσιμος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἀποδέλων εἰς νεκρὸν, Στουδ. 1708A νεκρώσιμος ἀκολουθία Εὐχολόγιον.
 νέκρωσις, ἡ, ἀπόνερωσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 10, Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 19· ν. πραγμάτων Ποιητῆς παρὰ Σουδῆ· πρὸλ. ἀπονέκρωσις. II. θάνατος ἢ νεκρικὴ κατάσταση, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. δ', 10.
 νεκρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀπονεκρῶν, ὁ δυνάμενος ἀπονεκρῶν, τι-νος Νεῖλ. 469A.
 νέκταρ, -ἄρος, τό, τὸ ποτὸν τῶν θεῶν, ὡς ἡ ἀμβροσία ἦτο ἡ τροφή αὐτῶν, 'Ὀμ., 'Ἡσ., Πίνδ.: ἐνῶ ὁ Ἄλκμιν θεωρεῖ τὸ νέκταρ ὡς τροφήν αὐτῶν, τὸ νέκταρ ἐξιδίεμαι οὕτω, τὸ ν. ἐσθίω Ἄνα-ξανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 7, καὶ αὐτοῖσι Meineke: ἴδε ἐν λ'ξ. ἀμβροσία. — Τὸ παρ' Ὀμήρ. νέκταρ εἶναι ἐρυθρὸν, 'Ἰλ. Τ. 38, κ. ἄλλ.: καὶ προσφέρεται ὡς οἶνος ὑπὸ τῆς Ἥρας, μετὰ δέ οἱσι πόντια Ἡδὴ νέκταρ ἐμνοχοῖ Δ. 3· συγκριτάκι δέ, ὡς ὁ οἶνος, μεθ' ὕδατος, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν Ὀδ. Ε. 93· ὁ δὲ ἐκλεκτός οἶνος καλεῖται: νέκταρος ἀπορρώξ, I. 359· ἐντέυθεν καὶ ἡ φράσις: μεθυσθῆναι τοῦ νέκταρος Πλάτ. Συμπ. 203B· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιητῆς τὸ νέκταρ καλεῖται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ οἶνος, Νικ. Ἀλεξίφ. 44, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 9. 'Ἡτο ἀπηγορευμένη ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς παρέχοντος τὴν ἀθανασίαν ἢ ἔτι-σι λούει τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου διὰ τοῦ νέκταρος ὅπως προφυ-λάξῃ αὐτὸ ἀπὸ σήψεως, 'Ἰλ. Τ. 38 — Περὶ δὲ τῆς ἀποδιδωμένης εἰς αὐτὸ εὐωδίας ἴδε νεκτάρως. II. μεταφορ., νέκταρ μελισσῶν, δηλ. μέλι, Εὐρ. Βάχχ. 144· πτηνὰ νέκταρος ἐργάτιδες Ἄνθ. Π. 9. 404, πρὸλ. 6. 239· ὡσαύτως ἐπὶ ἀρματικού μύρου, αὐτοῖσι 6. 275 — ὁ Πίνδ. καλεῖ τὸν ἑαυτοῦ Ὄρην νέκταρ χυτὸν, Μοι-σῶν δόσιν, O. 7. 12, πρὸλ. Ἄνθ. Π. 4. 1, 36.
 νεκτάρως, ες, ἰων. ἔη, ον, παρ' Ὀμ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὡς νέκταρ εὐωδίζων, εὐωδῆς, πιθανῶς ἢ καθόλου, θεῖος, λαμπρός, ἔξο-χος (πρὸλ. ἀμβρόσιος), ν. ἐανόν, χιτῶν 'Ἰλ. Γ. 385, Σ. 25· κυριολεκτικῶς ν. σπονδιὰ, σπονδιὰ ἐκ νέκταρος, Πίνδ. I. 6 (5)· 54· κύλιξ Ἄνθ. Π. 6. 248. τὸ ν. πώμα Λουκ. Ἐρμῶτ. 60· οὐδ' ὡς ἐπιρρ., νεκτάρων μείδωσι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1009.
 νεκτάριον [ᾶ], τό, φυτὸν τι, ἀλλαχθῶ ἐλένιον, Διοσκ. 1. 27.
 νεκτάρτης οἶνος [ῆ], ὁ, οἶνος παρνευμασιμῶς με νεκτάρ-ριον, Διοσκ. 5. 66.
 νεκταριώδης, ες, ὁμοῖος νέκταρι, νεκταριώδης, Γρηγ. Νύσσ. III, 1105D.
 νεκταρόδλυτος δρόσος, ἀναβλύζουσα νέκταρ δρόσος, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 216, ἐκδ. Mil.
 νεκταρόδλυτος, ὁ ἀναβλύζων νέκταρ, Ἰω. Εὐγενικ. Διακον. Cod. Par. 2075, fol. 413 r°.
 νεκταρόδρυτος, ον, ὁ βρῶν νέκταρ, Ἰω. Εὐγενικ. Διακον. Cod. Par. 2075, fol. 595 r°.
 νεκτάρω-στάγης, ες, (στάζω) ὁ στάζων νέκταρ, Ἀριστοφ. Ἀποσκ. 563, Εὐδούλ. ἐν Ἀδῆλ. 4.
 νεκταροῦσιν· ἐλαφρίζουσι Ἡσυχ.
 νεκταρόχυμος, ον, ὁ ἔχων χυμὸν νέκταρος, ὁπώρα Κ. Μα-νασσ. Χρον. 190.
 νεκτάρωδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς νέκταρ, Γεωπ. 2. 5, 10· γλεῦκος ἢ δὲ νεκταρώδες Νικήτ. Εὐγεν. 4. 123.
 νεκυ-ἀμβάτος, ον, (ἀναβλύζων) ἐπὶ τοῦ πορθεῖο τοῦ Χάρ-ωνος, εἰς ὃ ἐβαλνοῖσιν οἱ νεκροὶ, Ποιητῆς παρὰ Πaus. 10. 28, 2.
 νεκύδωλος ἢ -αλλος, ὁ, (νέκυος) φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ χρυ-σαλλίς ἢ γύμφη τοῦ μεταεσκώληκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 5. 19, 10, Ἄνθ. 352F.
 νεκυαγωγός, = ψυχοπομπός, 'Ἐπιρρ. Καρχ. ἐν Mus. Rhen. 1900, σ. 248 (πρὸλ. 249).
 νεκυηγός, ὄν, (ἀγω) = νεκραγωγός, Ἄνθ. Π. 7. 68.
 νεκυηδόν, Ἐπιρρ., ὡς νεκρὸν σῶμα, ὡς λείψανον, Εὐρρ. παρ'